

Baka Györgyi

Mélységből feltörő szavak

Gárdonyi Géza emlékére

Örök istenkeresés az utam,
az élet csupa harc, csupa könny,
a lélek lángol mégis szüntelen

Szűrő szikrákat vet a gondolat,
félíg halál ez, félíg eszméltető álom,
rigók dalolnak a girbe-görbe fákon

Szigorú, szikár tartásom és
örök csalódottságom mélyén
felfakadó szabadság-mámor éget

Egri házamban belső remeteségbe
húzódtam, szobám tetejéről süt rám
a nap átható világossággal.

Gyíkok napoznak a kőfalon,
önként vállalt magányomban
pillangók lebegő tánca vigasztal
Mila gyöngéd lelki finomsága
tisztaságába, figyelmébe von, együtt
tűnődünk a várra néző kispadon

Készülő könyvem fölé hajolva
a betűk között a fény és
a sötétség erői összezsapnak,

a szavak néha szúrnak, vágnek,
sziporkázva múlttá válnak
vagy a közeledő jövőből szólnak,

csontváz-csupasz mélységből
újra fölrepülnek, hitre nyílnak,
ellenállva a létrontásnak

Ha látni akartok még, szívetekbe
nézzetek vagy föl az égre – az esőt
hozó fellegekben ott leszek

Naponkénti áldozatom rejtem
a csírázó magokba, kivirágoztatva
nemzetünket őrző anyanyelvem